

Mesager

Iau distanță față de mine, întins pe o haină, în 12 aprilie
sunt 28 de grade afară, nu se poate: privesc,
printre firele de iarbă, apa
cu valuri mici a lacului și pădurea de pe celălalt mal,
miroase a pește proaspăt, degeaba mă
concentrez, nu văd frumusețile locului. Am senzația
că plutesc printre dune ale planetei Marte.
Nu sunt pregătit să fiu mai mult decât sunt: un mesager.
Mă bat numai gânduri care nu mă ajută...
Închid ochii, sunt acoperit de o cocă moale, care-mi preia
forma exterioară, mă eliberez de mine însumi, coca
se întărește în urma mea, tu ai putea să torni
în matrița ei bronz fierbinte... Nu mai e nici un scriitor
îngropat aici, în afara lui Geo Bogza? Nu, că
nu mai e loc. Preotul Mănăstirii Pasărea crede că eu tato-
nez terenul, „n-aveți dumneavoastră bani
pentru cimitirul ăsta”. Nu.
Promit să scriu într-un testament
să fiu îngropat la Adjud, în grădina casei
părintești. Punct. Doamne ferește, nu vă lasă legea! Nu

sunt singur, dar vorbesc numai cu mine – și
nu mă aud. Alo, unde bați iar câmpii? Am plecat, nu?
Bună ziua! Sufletul meu își vede de drumul lui:
cum cad în melancolie, cum îmi părăsește trupul – și mă
sperii, dacă nu mă mai nimerește la
întoarcere? Dacă mă găsește ocupat de alt suflet, din aer,
care a găsit locul gol? De la o vârstă mă pierd în
nimicuri și nu-mi mai pasă. Înainte parcă aveam un rost,
acum nu mă mai interesează, n-am
decât să mă scufund în necunoscut. Îmi cer iertare. Bună
ziua, ați sosit! Atât de sărăcăcios?